

RAZGLAS

ob začetku francoske invazije 1860

Ne bomo pustili, da bi podgane in krokarji
umazali našo pot¹, osvetljeno od sonca in lune.
Ne bomo pustili, da bi psi in kozli onečedili
naše reke in gore, sijoče v njihovi sveti gloriiji.

Imeli smo svoje kralje in dede,
možje in žene so živeli v miru,
nравni red je vladal v veselje vseh nas.

V naši deželi, kjer so živeli naši očetje,
so bili naši domovi mirni in lepe naše šege in naši običaji.

Zdaj pa prihajajo oni, divji in okrutni,
sejoč vsepovsod žalost in uničenje.

Kadarkoli se ozremo na palico gorečega kadila,
ali si nalijemo skodelico čaja,

ali vržemo pogled na košček zemlje ali studenec ali rastlino,
se nam trga srce od bridkosti.

Gorje, njihove puške,
bruhajoče ogenj iz dvocevk,
prinašajo s seboj to divjaško
pustošenje —

njihova trikolora je zastava barbarstva.

ZALOSTINKA ZA ŽRTVAMI ZAVOJEVALCEV

Nguyen Dinh Cieu (1822—1888)

Nebo nad Gia Dinhom je zlato od večernega sonca,
in duše mrtvih tavajo v somraku.

Dežela Bien Hoa je vsa bleda pod bledim mesecem,
in v zraku trepečejo blodni ognji.

V pokrajini An Ha padajo drevesa sredi belega dne
in prah na nasipih se vrtinči v zraku,

na reki Long Tuong se ob sončnem zahodu vzdiguje megla
in duhovi prižigajo svoje luči na robu prepadov,

čez reke in morja hitijo, zmedeni od globin pod seboj
in njihova usoda je bežna ko pena.

¹ Pot: konfucianski ideal in doktrina.

Po gorah in hostah se klatijo, zgubljeni
med mravljišči, njih sence in glasovi so še med nami.
Podnevi pometa veter po zapuščenih planjavah,
pride in zgine kot zastave brezštevilnih vojska,
ponoči jokajo ptice in tožijo v mesečini,
in v njihovem glasu je brezmejna mržnja in srd.

SENCA DREVESA KNIJA

Davi sem šla na polje
in videla tam senco drevesa knija,
ki se je nagnil nadme
in mi vroče prsi hladil.

Prišla sem domov, misleč nate, dragi,
in nisem mogla zaspati.

Opoldne se je vrnila mati s polja
in velika senca velikega knija
ji je hladila upognjeni hrbet.
Prišla je domov, misleč nate,
in jokala.

Vprašala sem:

»Mogočni knija, povej, kam gre veter?«
»Tja gre, kjer sonce vstaja.«

Mati je vprašala:

»Mogočni knija, kje srkajo tvoje korenine vodo?«
»Tja gor k izvorom na Severu jo hodijo pit.«
Zemlja, ki ga redi, je polna zajedalcev,
in gozdovi naokrog polni smrtonosnih ptic.

Tudi tebe, mati,
krepijo izvori na Severu,
tako kakor te hladi
senca velikega knija
in kakor veter v njegovih gostih vejah.

*Ljudska pesem narodne manjšine Hre —
Visoka ravan na jugu*